

Vấn Đáp (6)

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[01/06/2026 - 01:42 - anhlibrary]

Hỏi:

Nam mô Phật. Kính bạch sư. Sư có thể giải thích cho con hiểu tại sao có những người sinh ra đến một tuổi nhất định nào đó thì cứ khiến cho người ta muốn tự sát được không ạ? Nhiều lần tự sát không thành công là vì nhân gì?

Đáp:

Dạ nói rồi là nghiệp sát, là nghiệp sát thì đó là kinh nói chứ tôi nghĩ có nhiều nhân nữa nhưng mà tôi thấy trong kinh nói là nghiệp sát thôi. Do nghiệp sát thì nó dẫn đến hai chuyện.

- Một là bị người khác giết.

- Hai là tự giết.

Nhưng mà cái điều quan trọng, sẵn đây tôi cũng đính chánh luôn. Hiện nay có một cái tin đồn lan truyền sâu đậm ở Việt Nam đó là có những vị tôi nói quyết tệt luôn không chịu coi kinh, nghe ba chớp, ba nháng lưu truyền một cái tin thất thiệt đó là tự sát là sẽ gây tội 500 kiếp, cái đó không có đúng nha, mà như vậy, trong kinh có nói cái này, tự sát sẽ... tự sát thì không có giết ai, chỉ giết mình thôi nhưng mà coi chừng nó trở thành một cái thói quen, cái đó thì có, thói quen nhiều đời có nghĩa là mỗi lần gặp bế tắc thì chuyện đầu tiên là nghĩ đến cái chuyện là tự xử, cái đó thì có, chứ không có cái chuyện mà tự sát là 500 kiếp không được làm người, cái đó là do mấy vị chế ra tôi sợ nhất là tự chế. Dạ rồi.

Hỏi:

Chúng con kính ơn sư, con xin câu hỏi, Phật sát và từ trường năng lượng giống nhau hay khác nhau?

Đáp:

Trời đất ơi, cái câu đó nó giống vậy nè. Cái câu đó giống như là thành phố và từ trường nó có khác nhau hay không, hiểu không? Mà cái người đó là ai vậy ta? Alo.

Hỏi:

Theo khoa học trứng gặp tinh trùng thì tạo ra một sinh linh mới. Theo A Tỳ Đàm chúng ta đầu thai trong kiếp này là quả của Tâm tái tục từ kiếp trước. Thế thì tâm tái tục đi vào sinh linh mới bằng cách nào?

Đáp:

Chúng ta phải đồng ý với nhau chuyện này. Tâm là vô hình đúng không? Cho nên mình không thể hiểu theo cái nghĩa là nó đi vào. Ở đây có ai hiểu tôi nói gì không ta? Nó là vô hình thì làm gì có cái chuyện đi vào. Bởi vì đã nói đi vào thì phải có cái gì đi nghe kịp không? Cho nên ở đây không có xài chữ đi vào. Làm ơn nhớ dùm cái đó. Bà con có hiểu cái đó không ta? đi vào thì phải có cái gì đi. Cái này không này vốn dĩ nó vô hình mà thì mình phải hiểu ngầm là do cái tiền nghiệp, thì ngay ở trong cái khối đó nó có cái có tâm thức, thì cái tâm thức đó là nó có mặt nhờ cái tác động của tiền nghiệp chỉ vậy thôi.

Cũng giống như cái cây đó đem trồng dưới đất thì cũng chừng đó dưỡng tổ thôi. Nhưng mà tại sao mà có lúc nó có ra trái, mà lúc nó không ra trái thì trước khi nó ra trái nó ở đâu? Thì mình đừng có hiểu ngầm là cái trái nó tự đất nó bò vô trong cái thân cây rồi nó mới lòi ra. Hiểu không ta? Hiểu không? May là cái cây nó hữu hình mà mình còn không thể hiểu theo cái nghĩa nó được.

Các vị hiểu không? Hoặc là tôi thích trong kinh, trong kinh có, trong sách có những hình ảnh rất là đẹp. Đó là trong kinh nói là khi chưa đủ duyên thì lửa không có mặt. Khi có duyên rồi thì lửa bèn có mặt. Xong chưa? Bên Tàu có hai cái câu thơ mà tôi rất là thích. Mà tôi biết tôi nói là cái đám xã hội nó chửi tôi nữa Việt Nam mà nó ăn rồi nó chửi mà nó mất nước là phải.

Cái câu thứ nhất đó là tiếng đàn không có trong cây đàn, không có trong ngón tay của người chơi đàn nhưng khi duyên hội đủ ta bèn nghe tiếng đàn. Đó là câu thơ, câu thơ của Tô Đông Pha.

Câu thứ hai thì tôi đọc trong ngữ lục, ngữ lục của thiền Tông mà biết bà con đây, có mấy thầy, mấy sư cô có đọc cái đó không? Viên đá lửa. Viên đá lửa nghìn năm nằm trong nước. Viên đá lửa dẫu

ngàn năm nằm trong nước khi đem nó lên bờ có ai chạm vào nó thì lửa vẫn xẹt như thường. Hiểu không? Tức là bao nhiêu năm cả ngàn năm viên đá lửa nằm trong đáy nước, thì lửa nằm ở đâu? Nhưng mà cứ đem lên lau sạch đánh vào nó thì lửa nó vẫn xẹt, miễn là cái tổ chất của cái viên đá đó là đá lửa và nó được tác động đúng cách. Thế là nó ra lửa. Hiểu không? Thì ở đây cũng vậy. Cái vấn đề thức tái sanh cũng nên hiểu theo cách đó.

Dạ rồi, xin thưa thầy, tôi ngắt lời. Tôi mong rằng những câu giảng này nó được lưu lại trong thiên hạ bởi vì chắc chắn sẽ có người là tri kỷ của tôi họ hiểu tôi nói cái gì, chứ còn cái rưng người trước mặt là không. Đối với tôi họ chỉ là khách hàng của mấy tiệm phở thôi.

Hỏi:

Chúng con kính Sư. Con xin đến câu hỏi tiếp theo ạ. Quá trình tu tập Tứ Niệm Xứ cho người sơ cơ không có thầy thì phải làm sao?

Đáp:

Tôi nói 1 triệu lần mà bà con đâu có thèm nghe. Cứ nghe như là đánh rắm. Phải học giáo lý. Phải học giáo lý. Thứ nhất, nếu đủ duyên thì tự mình bằng vào cái nền tảng giáo lý đó mình tìm ra đường mình đi.

Còn không với cái nền tảng giáo lý đó mình kiếm thầy cái độ chính xác nó hơi cao. Hiểu không?

- Một là đủ duyên tự mình dựa vào cái nền tảng đó để mà tu.

- Hai là với cái nền đó mình kiếm thầy nó chắc ăn hơn là đũa không biết gì.

Có hiểu tôi nói không ta? Bởi vì đa phần chúng ta đó là thích nghe thầy nói cái điều mình muốn hơn là nghe chân lý. Có hiểu tôi nói gì không? Tôi dạy tôi mệt quá, có câu hỏi hoài. Có hiểu không? Có hiểu không? Có người họ đếm là Sư nói hai tiếng 37 lần, có nghĩa là nền tảng giáo lý nó cho mình hai cái lợi. Một là đủ duyên để tự tìm ra. Hai là với cái nền đó đi kiếm thầy rất là chắc ăn. Rồi xong.

Hỏi:

Chúng con xin qua câu hỏi tiếp theo ạ. Vì tiền nghiệp, xu hướng tâm lý và môi trường nên việc tu bị lệch, ít bố thí, ít giúp người thì lên kế hoạch định kỳ để làm thì thế nào? Làm thì hợp với nguyên tắc tu nào? Con sợ con tu theo kiểu cưỡng ép.

Đáp:

Đốt mà viết khó hiểu. Ai hỏi câu đó làm ơn nói cho nó rõ hơn, đã đốt mà thích nói rồi. Cô dịch cái đó qua tiếng Nhật cho tôi hiểu được không?

Tức là con khó mà bố thí với lại không động lòng thương người. Khó làm việc bố thí, nhưng mà bây giờ tu lại bữa nay học thì nói là dạy mình nên kế hoạch, mình đi bố thí ví dụ vô trong bệnh viện đó mình nấu cơm tức là có kế hoạch, thì nhưng mà cái kế hoạch đó nó không có phát từ Tâm mà nó phát từ lý trí. Vì vậy có thể là cưỡng?

Không, nó có trăm ngàn cách để mà trao dồi cái từ tâm, trao dồi cái hạnh Tâm từ, trăm ngàn cách mà tôi không... tại vì tôi không ở gần cô, tôi không có biết là cô hợp với cách nào, bây giờ tôi gọi ý thôi. Trong kinh nói là [Pali] có nghĩa là mình muốn hành thiện hay lánh ác. Chuyện đầu tiên lấy mình làm cái đối tượng trước. Hiểu không? Mình muốn tránh cái nghiệp ác thì tự mình nghĩ: "kỷ sở bất dục, vật thi ư nhân".

Điều gì mình không muốn, mình đừng làm cái điều đó cho người. Hiểu không? Cho nên muốn làm, muốn hành thiện tránh ác thì chuyện đầu tiên là mình phải lấy mình làm gốc. Thứ hai, thằng Tây nó có một câu rất là hay. Anh muốn cuộc đời này nó đối xử với anh ra sao thì anh phải đối xử như vậy với cuộc đời. Có câu đó không? hiểu hả? Rồi cô hãy tưởng tượng cô có chồng, có con, có em, có cháu nó đi lang bạc xứ người mà nó gặp toàn là cái người giống cô nó sống kiểu gì.

Cách đây mấy chục năm hàng triệu người Việt Nam xa xứ lang thang ra ngoài biên Đông mà gặp mấy thằng Tây mà nó giống như cô là chết cha cái đám Việt Nam rồi, nó không thèm vớt. Nó vớt xong nó liệng ở trong góc núi, xô rừng là chết cha, nó đâu có... làm sao sống. Nó đem về nó đem vô cái trung tâm nó mới dạy chữ, dạy nghề.

Rồi còn bên Mỹ còn có cái vụ nó tìm người bảo trợ, sponsor có không? Đó nó tìm người nó gửi gắm xong xuôi rồi nó thềm được nhìn một cái cộng đồng tươi trẻ từng bước, từng bước lớn mạnh trên đất khách, họ nhìn họ vui dữ lắm, có nhiều cách để mình thương người, mà chuyện đầu tiên có nhiều người họ thương người là vì người, có nhiều người họ thương người là vì mình, nghe kíp

chưa và Tây có câu nữa, tức là tôi thờ Tây không, ta tốt với người không phải vì người là ai mà vì ta là ai, nghe kịp chưa?

- Cho nên một là mình lấy mình trước, mình có muốn bị như vậy hay không? mình có muốn được như vậy hay không? là một.

- Thứ hai mình nghĩ đến người thân của mình.

- Cái thứ ba mình hãy cư xử với cái thế giới như theo cái cách mà mình muốn được cư xử.

- Cái thứ tư, điều gì mình không muốn, đừng làm điều đó cho người.

- Điều thứ năm, ta tốt với đời. Không phải vì đời là ai mà là vì ta là ai.

- Điều thứ sáu, một lúc nữa nó bình tâm sẽ thấy một chuyện kỳ quái sau đây. Cái cảm giác hạnh phúc của cái người nhận nó không có lớn bằng người cho. Có biết chuyện đó không? Đừng có gật. Tôi thù cái vụ gật mà không hiểu lắm. Bây giờ tự nhiên quý vị cho tôi khúc bánh mì. Tôi nói thiệt với các vị tôi mà nó rồi đó, cái khúc bánh mì đó tôi nhìn nó kỳ lắm. Nhưng sáng nay nè, tôi thấy mấy bà, mấy cô trong lớp chạy bộ, tôi phát cho người ổ bánh mì nhét miếng chả với khúc dưa leo mà mặt người nào người đó sáng rỡ lên, tôi sướng nguyên ngày các vị biết không, có hiểu cái đó không? chứ còn cái ổ bánh mì đó là cái xá gì, không là cái gì hết, không có ra gì, nhưng mà nó xui một chỗ sống ngu quen cho nên cứ tưởng là xoè tay nhận là hạnh phúc, không, cái đĩa mà cho nó mới đã. Nó sướng cho mày nguyên ngày, còn cái tên mà nhận nó đớp xong ổ bánh mì là nó quên mất đúng không? Hiểu không? Đó cho nên nó nhiều cách để mà tu Tâm từ, nhiều cách để mà làm hạnh bố thí, mà nói cạn lời mà vẫn không hết thì cứ xuống nhà thuốc tây.

Hỏi:

Dạ con xin đến câu hỏi tiếp theo ạ. Người chồng trong gia đình chỉ tin Phật không tin pháp không thích Tăng ni. Con đi dự khóa tu này mà phải nói với người nhà là đi du lịch với bạn bè. Đây có phải là phạm tội vọng ngữ trong ngũ giới không? Từ trước đến nay cái việc học pháp của con luôn luôn phải giấu kín.

Đáp:

Thưa với bà con, bữa nay tôi nói cái này thế nào tôi cũng bị Phật tử chửi, mấy ông thầy chửi và đám mạng xã hội nó chửi. Đó là tôi ghét nhất cái thứ học ba mớ. Thằng Tây nói nữa, thằng Tây nó nói là mấy cái người mà không đọc sách rất là đáng sợ. Nhưng mà cái đĩa mà đọc có một cuốn nó còn đáng sợ hơn, phải không? Cái đó mới dễ sợ. Cái thứ mà không đọc thì nó đáng sợ mà cái thứ mà đọc ba mớ đó thấy ghê lắm.

Tôi thù nhất cái vụ mà biết ba mớ, thà như cái bà phàn lê huê ở dưới kia. Cái bà mà đàn bà mà mặt dữ như quỷ ở dưới, nghe ba mớ nghe người ta chửi Google bắt chước chửi theo, mà xin lỗi bà không biết Google viết làm sao nữa. Tại sao mà tôi đem cái chữ đó tôi đem lên Google tôi search tôi muốn chứng minh cho bà con biết cái chữ đó có người biết tới, còn cái chuyện nó định nghĩa gì kệ cha nó. Hiểu không? Cái quan trọng nhất là tôi muốn cho bà con biết là trên internet có cái chữ đó, mà bà thì bà chỉ muốn chứng minh cho lớp biết là bà đó là cực kỳ khách quan. Ta đây không có tin Google. Hai cái đó nó trượt quớt à. Các vị hỏi tôi quận 1 có bán phở không? Tôi nói có. Tôi cho các vị 12 cái địa chỉ, còn cái chuyện mà các vị ăn mà dở ẹc, cái đó phải lỗi của tôi không? Không. Tôi chỉ nói cho biết là ở quận 1 có 12 chỗ bán phở, 18 chỗ cơm tấm. Tôi có ghi cho hết. Còn cái chuyện mà nó dở ẹc là chuyện của quý vị, các vị ăn bị tào tháo nó rượt chạy re re đó là chuyện quý vị. Tôi là chỉ có trách nhiệm tôi chỉ địa chỉ thôi. Nhưng mà nằng một mực không hiểu, lòng nằng đen như mái tóc của nằng.

Cái Giới nói dối là cái gì? Bữa hôm quý vị còn nhớ không? Uống rượu là sao? Ăn chiều là sao? Tại sao cấm ăn chiều? Là vì tới 800 lý do.

- Thứ nhất cái cơ thể mình thật sự mà cần, nó chỉ ăn một bữa đàng hoàng thôi. Ăn thêm nữa là dư, mà dư là bệnh đúng không?

- Thứ hai, thêm một bữa ăn là mất 1 tỷ thời gian.

Các vị có hiểu không? Cho nên một là ăn cái nhu cầu thật sự cho một bữa ăn thôi. Thứ hai thêm một bữa ăn chỉ mất thời gian.

- Thứ ba là chỉ nuôi lớn cái phiền não. Vì sao? Vì cái đói buổi chiều thường là đói tâm lý chứ không phải đói sinh lý. Bữa hôm tôi có nói ba cái này, có không ta?

Rồi cái giới uống rượu cũng vậy. Tại sao cấm uống rượu là người ta cấm có hai chuyện thôi.

- Uống để mà mất tự chủ, cảm xúc và tâm trạng không kèm chế được.

- Hai, uống đến cái mức mà gây nghiện, thiếu là không được.

Chứ còn nhất là người cư sĩ trong lúc xã giao, trong lúc mà giao tế tương tác, đối tác thì đó rất là bình thường. Nghe kịp không? Mà không biết thầy bà nào gạt nói là một giọt vô là phạm, tôi thù nhất cái đó mà bài cho đã cuối cùng phạm cái khác còn bực hơn cái đó nữa. Hiểu không? Các vị nghĩ sao? Thà một câu nói dối chồng cho nhà cửa êm ấm, khai ra cho nó quây ban chùa mình có nên hay không? Rồi vậy là tôi đã giảng Giới uống rượu rồi, Giới ăn chiều.

Giờ qua tới nói dối. Nói dối mà có lòng hại người thì không nên, nhưng mà nói để mà dàn xếp công việc thì là phải nói chứ. Có hiểu không? Bây giờ tôi hỏi bà con nè. Khi mình giảng pháp mình nói cuộc đời này có hai cách nhìn.

- Cách nhìn chân đế và tục đế.

- Cách nhìn bản thể và hiện tượng.

Quý vị có nghe cái này chưa? Có nghe không? nói trên bản thể thì trước mặt chúng ta chỉ toàn là đất, nước, lửa, gió không à, không có nam nữ, đực cái, trắng mái, già trẻ, đẹp xấu đúng không?

Nhưng mà nói trên hiện tượng thì có à, có nam, có nữ, có đẹp, có trẻ, có xấu, có già, có cao, có thấp nếu mà nói như vậy thì những khi mà mình xài cái tục đế có phải mình nói dối không? theo trong hóa chất chỉ có H₂O thôi, chỉ có calcium, chỉ có vitamin thôi, chứ làm gì mà có minerals, có mấy cái khoáng chất, mấy cái vi lượng chứ làm gì có mà nước cam, nước chanh. Nhưng mà trong đời sống thường mình cũng phải nói có nước cam, nước chanh, nước súp, nước chè, nước cháo đúng không? Đây vậy đâu phải mình nói dối. Đó là phương tiện.

Cái quan trọng nhất là nói dối để lừa gạt người ta với mục đích trục lợi cho mình hay hại, hãm hại người khác. Cái đó không nên. Và cái này trong Kinh đó là... coi Kinh nhiều nó đã lắm, này các Tỷ Kheo, trong 91 đại kiếp trở lại đây, trước khi thành Phật ta chưa hề nói dối hại người, cái chữ hại người viết bằng mực đỏ, tức là trước khi thành Phật, 91 đại kiếp Ngài là một á Thánh, á mới có á thôi chứ chưa có hoa hậu thì Ngài cũng tùm lum tội hết, nhưng mà có những tội đặc biệt Ngài không có làm, đó là khích động bản thân tà kiến, khuyến khích tà kiến, cái gì Ngài thấy không chắc là Ngài im, còn mình không chắc mình đi tuyên truyền hiểu không? có, mình có cái đó không ta? bản thân đã tà kiến mà còn đi tuyên truyền tà kiến Ngài không làm. Thứ hai, không có cố ý nói dối hại người. Đó là những cái điều mà 91 đại kiếp gần đây Ngài không có làm. Và cái điều thứ ba là không có tà mạng.

Khi đi xuất gia ta không có tà mạng trong 91 đại kiếp trở lại, thì mình thấy rõ ràng trong kinh nhấn mạnh mấy lần, nói dối hại người. Còn nếu mà nói cho nó yên thí dụ như bây giờ có trường hợp người thân mình mà biết họ nhát, mình có nên trấn an khi họ bị ung thư không? hay là làm cho nó run bắn lên nói giờ tôi lỡ giữ giới tôi không dám nói dối cho nên bác sĩ kêu tôi ra nói nhỏ nhỏ, cái sợ má tôi nghe, cái má thấy kỳ kỳ má kêu vô má hỏi cái tại vì tôi sợ phạm giới tôi nói cho má nghe, cái má xui, hiểu tôi nói không, mà cái thứ đó nó tưởng là nó hay nhưng mà thật ra thứ đó thứ ngu, tôi chửi thẳng luôn, tôi chịu trách nhiệm cái câu chửi này, giữ giới đó là giữ giới ngu bởi vì nó không biết tại sao cấm nói dối hiểu không? nói dối để hại người, nói dối để trục lợi thì không có nên. Còn nếu mà vì một cái lý do bất đắc dĩ thì chuyện đó không thể nào mà mình buộc tội nó được hết. Nghe kịp không? Rồi.

Hỏi:

Chúng con kính ơn sư. Con xin qua câu hỏi tiếp theo. Con mở nhà hàng bán đồ mặn không trực tiếp sát sanh nhưng vì con mở nhà hàng mà súc sanh bị giết thịt nhưng lợi nhuận nhà hàng này phần lớn đều làm từ thiện. Vậy trường hợp này có phải là cở trong cánh đồng hoa không? Mong sư giải đáp ạ.

Đáp:

Thưa với bà con, bán đồ mặn mà không bán đồ tươi đó, thức ăn nó không có ngon. Đông đá là chừng mực thôi. Nghe kịp không? Đông đá là chừng mực chứ còn càng tươi vẫn càng tốt. Mà mình muốn giữ thực khách bắt buộc là mình phải xài đồ tươi, mà nếu có đông đá cũng không đông được lâu. Hiểu không? Nói vậy có nghĩa là mình ít nhiều mình có chịu trách nhiệm trong cái chuyện sát sinh. Thì kỳ.. cách đây... tôi về Việt Nam kỳ này là kỳ trước. Kỳ trước có một cái bà chủ, một chuỗi nhà hàng, bà chủ, một chuỗi nhà hàng ở Việt Nam, nói vậy bà con tưởng chắc bà đệ tử tôi không có

phải, bởi vì bà đi người ta mời, mà người khác mời rồi bà đi chung rồi bà mới hỏi kẻo thôi. Mặt bà thấy ghét lắm. Thì bà hỏi tôi câu đó, bà hỏi là bà mở nhà hàng mà người thực khách đó họ muốn nhìn cái con tôm nó bơi, họ mới chịu ăn. Họ muốn nhìn con cua mà nó le ngoe họ mới chịu ăn, như vậy thì bà nên sao? Thì tôi nói giờ được này, mất kia, muốn có tiền thì phải chịu tội, mà muốn tránh tội là phải mất tiền, chứ không thể nào mà kiện toàn hai bên.

Quý vị có nghe chữ câu chuyện kiện toàn chưa? Rồi cái bà đó bà nhờ thằng con trai nó chở xe đạp đi ngang cái dốc mà bà nói tại sao mà con nhỏ bỏ mày nó mập hơn tao mà tao thấy mày chạy băng băng còn tao ốm hơn nó mà tại sao mà mày chạy ì ạch, nó nói tại vì chữ hiếu nặng hơn chữ tình, mà hiếu với tình nó khó mà vẹn toàn lắm, hả lo cho hiếu thì phải phụ tình, mà hả lo cho tình thì phải bắt hiếu cho nên đời khó có ai mà tình hiếu vẹn toàn. Cho nên con là quyết định chọn hiếu cho nên tình với con nó nhẹ, nó nhẹ đến mức mà con bỏ con nó 180 mà con vẫn đạp băng băng. Còn má có 36 mà nói thiệt nó nặng le luỡi luôn đó. Cho nên được cái này mất cái kia. Vậy xong rồi thầy.

Dạ có phải là hoa trong cỏ không ạ?

Dạ không khó nói. Bởi vì nếu mà cái bà này mà bà một ngày như vậy mà 25 bà nhiều hơn 14. 14 chỉ có khi nào bà ra vớt tôm thôi đó thì cái đó là cỏ trên hoa. Còn đời này là sao cái giờ vớt tôm xong bà vô phòng đóng cửa bà le luỡi đêm tiền. Cái vụ đó khâm à. Cái vụ này khâm à. Chi bữa nay là nay xử bao nhiêu ký tôm là chiều nay phải nhập bao nhiêu ký tôm và chi thu tổng kết trong ngày, ngày kiếm được 18 triệu trừ ra thuế má, thuế ba, điện nước, nhân công mới còn lại 12 thí dụ vậy, mà ngày nào nằng cũng dành khoảng 18 tiếng làm chuyện đó thì là hoa trên cỏ mà hoa mắc cỏ nha.

Hỏi:

Chúng con xin đến câu hỏi tiếp theo ạ. Trong cuộc sống con hay gặp những người oan trái với con, nhất là trong công việc và thông thường là người nữ. Mặc dù con đã cố tránh né và cố ý thân thiện, hòa nhã ngay từ đầu nhưng sau một thời gian cũng có vấn đề xảy ra. Con hiểu là do oan nghiệp từ nhiều đời nhưng giờ con phải làm gì để xóa bỏ oan trái đó ạ?

Đáp:

Xin hỏi người hỏi này là nam hay nữ? Người hỏi thì ngại. Người kể bên biết không? Biết nam hay nữ. Quan trọng lắm, quan trọng lắm. Nếu là nữ tôi trả lời khác, nam tôi trả lời khác. Mình là người nam mà mình bị người nữ oan trái mà mình tỏ ra thân thiện tưởng mình dè nó còn lớn chuyện nữa. Hiểu không? Cái đó kẹt lắm, kẹt lắm luôn. Bây giờ là mình chốt lại thế này. Nó có nhiều lý do để người ta oan trái với mình.

- Một là tiền oan tức trái, tức là tiền kiếp thì khỏi nói rồi. Tiền kiếp oan trái khỏi nói. Nhưng mà có trường hợp kiếp này, mình xét kỹ coi mình, cái sự có mặt của mình có ảnh hưởng đến quyền lợi của người ta hay không, có hay không?

- Và mình hiện giờ mình có mình đã làm, đã nói cái gì mà xúc phạm người ta hay không?

- Thứ ba là cái vị trí công việc của mình có đe dọa quyền lợi người ta hay không. Cái đó rất là quan trọng.

Thì mình coi cái vấn đề nằm ở đâu thì mình mới tính, chứ bây giờ tôi không có trả lời được. Hiểu không ta? Tôi nói lần nữa. Nếu đó là tiền oan tức trái từ tiền kiếp bó tay. Còn nếu ngay kiếp này nè, mình xét đến hai chuyện. Mình có nói, có làm cái gì phiền người ta hay không. Thứ hai là mình coi cái vị trí, vai trò của mình có ảnh hưởng xấu, có quyền lợi, lợi ích của người ta hay không.

Thì tôi phải biết là các vị bị cái gì thì tôi mới giúp ý chứ đằng này một câu hỏi quá là mơ hồ. Giống như các vị hỏi, đi ra hỏi bác sĩ, bác sĩ ơi tự nhiên sao nghe đau đau mà không chịu nói ở đâu hết, hỏi ở đâu? nói thôi ngại lắm, không nói đâu, thì bà nội bác sĩ nó cũng không biết đường nó chữa hiểu không, nghe đau hỏi đau đâu, thôi ngại lắm không nói đâu, hiểu không, đó nó khổ vậy, khai bệnh mà khai vu vơ. Dạ rồi.

Hỏi:

Sau khi biết về 5 giới qua lời Sư giảng, con cố ý giữ giới và con biết giới đang giữ mình. Tuy nhiên, đôi khi con phạm giới và khi phạm giới là con phát hiện ngay sau đó và dẫn đến nhiều hậu quả khác nhau. Xin hỏi đó có phải là do con có Tâm giữ giới nên karma đến sớm để con hiểu nhanh và biết việc giữ giới quan trọng như thế nào không ạ?

Đáp:

Cái người nào đó tôi nghĩ tôi hiểu được ý rồi đó, nhưng tại vì tôi là người trả lời tôi không dám. Bây giờ cái người đó hỏi rõ hơn, tôi chổng mông tôi trả lời xong cái không phải, không phải là thấy bà luôn hiểu không? Ai hỏi vậy? Rồi cô nói rõ hơn chút cô. Hỏi này bà dọn cơm, bà thấy tôi đi chiêm trúng bà giận bà nói vậy đó, ghét, nẫu dờ ẹc.

Dạ. Thừa sự có nghĩa là con có ý giữ giới nhưng mà đôi khi con phạm giới, ví dụ nói xạo, nói láo hay gì đó thì cái việc mà nói xạo nói láo của con là bị người khác phát hiện rất là nhanh chóng, thì con không biết là cái đó có phải là do karma tới để...

Không phải karma mà do tay nghề còn non, tay nghề còn non chứ không phải là karma khi móc gì hết á, đẹp, khỏi trả lời, tay nghề còn non, chứ cô mà cô theo tôi 3 tháng rồi đó hả, cao tay ần nói dóc, tôi nói không chớp mắt, phải theo thầy có nghĩa là đốt nhà, cướp của giết người, vượt ngục bây giờ phải theo cái tật ba xạo nữa.

Hỏi:

Thừa sự con có thể tìm đọc chú giải ở đâu bằng tiếng Việt hoặc tiếng Anh ạ

Đáp:

Đây là câu hỏi nghe rất là funny. Tam Tạng thì bao la, muốn biết chú giải của bộ nào. Có bộ đã dịch qua tiếng Việt rồi, có bộ chưa? Ngay cả tiếng Anh thì cũng chưa có dịch hết. Tam Tạng chú giải nói gì là tiếng Việt. Cho nên các vị hỏi bộ nào, hiểu không ta? Mà tại vì bây giờ tôi không có tầm bảng ở đây tôi có thể cho các vị hai cái địa chỉ.

- Một là vri.org.

- Rồi địa chỉ thứ hai là Pali text Society viết vậy đó. Rồi tự động Google nó dất tới. Là hai cái địa chỉ này nó là các vị vào trong đó dò coi cái nào mình muốn đọc chú giải của cái gì.

Hỏi:

Kính thưa sư, Tâm con luôn bất an khi nghĩ đến sự chết. Kính mong sư cho con một lời khuyên.

Làm cách nào để Tâm con được an khi nghĩ đến sự chết ạ?

Đáp:

Đã nói rồi. Có đây có ai nhớ không ta?

1/ Một là cái gì? Một là coi nhẹ mình.

2/ Hai là coi nặng người khác thì nó hết sợ chết thôi. Hiểu không?

Một là coi nhẹ. Mà coi nhẹ là sao ta? Coi nhẹ đây không phải là không phải là sống thiếu tự trọng không phải, mà là coi nhẹ đây có nghĩa là quán bất tịnh, quán sự chết, tu Niệm Xứ gọi là coi nhẹ.

Còn coi trọng người khác không phải là mình đi mình mua lòng người ta, mà coi trọng đây nghĩa là sống bằng Tâm từ nghĩ nhiều về người khác đó.

Hỏi:

Chúng con kính ơn sư. Kính thưa sư cho con hỏi câu: tất cả chúng sanh đều có Phật tánh hiểu như thế nào cho đúng ạ,

Đáp:

Cái này nói rồi có ai nhớ này không ta? Rồi thầy giảng luôn giùm đi thầy. Thầy giảng đi. Thầy nhớ thầy nói luôn.

Tức là cái khả năng giác ngộ ai cũng giống nhau á. Rồi sư có thí dụ giống như một cái công dân nước nào đó thì họ có thể có khả năng họ làm tổng thống nhưng mà không phải ai cũng có thể làm tổng thống. Tức là sinh ra là công dân của một cái nước nào đó thì họ có thể họ trở thành tổng thống về lý thuyết. Vậy đủ rồi, nhưng mà đương nhiên là không thể tất cả.

Trên lý thuyết khác mà thực tế khác, trên lý thuyết thì không có ai mà không có quyền đi tranh cử hết. Dạ rồi mà tôi thưa với thầy nó có cái này, cái người mà nó muốn hiểu, nói đại khái nó hiểu, còn nó không muốn hiểu thì mình móc mắt nó mình đổ mực vô nó không hiểu. Tôi thử rồi. Tôi móc mấy người rồi tôi biết.

Hỏi:

Dạ thưa sư, cho con hỏi sự khác biệt giữa cổ quá, dễ duôi và tinh tấn.

Đáp:

Câu này của ai vậy? Ai vậy? Cái cô này, hỏi thiệt cô cái gốc cô để nước nào? Cái tiếng Việt của cô lạ lắm.

Cô nói chuyện với gia đình cô có nói lạ lạ vậy không? Cô là người tỉnh không? Sài Gòn sống ở Sài Gòn sanh là Hải Phòng, đó kêu là chè ba màu á. Bây giờ cô nói lại câu hỏi đó đi.

Dạ. Có nghĩa là khi mà tu Tứ Niệm Xứ, thực hành Tứ Niệm Xứ, ví dụ như mình ngồi đi, thì đau quá, đau quá thì con cứ cố gắng là con phải quán cái cơn đau nó run bần bật, con vẫn ngồi con chịu đau, cái đó có phải là tỉnh tấn không hay là quá cố? rồi sau nếu mà đau quá con rút kinh nghiệm con thấy đau thì con quán đau và muốn thay đổi tư thế mà không thay đổi tư thế trong chánh niệm tức là mình biết là mình đang thay đổi tư thế, sau đó thì thấy dễ chịu.

Ok. Chúng ta có nhiều lý do nghe cho kỹ nha. Nghe cho kỹ. Cái này quan trọng lắm nè. Quan trọng lắm nha. Chúng ta có nhiều lý do để tiếp tục chịu đau. Để tiếp tục chịu đựng cơn đau khi tu tập.

Chúng ta có rất là nhiều lý do và chúng ta cũng có rất nhiều lý do để mà không có tự bạc đãi bản thân. Có hiểu không ta? Thì tôi phải nói cho hết rồi các vị tu là trí tuệ mà, tu thì tự động các vị chọn. Bây giờ cách thứ nhất chúng ta có rất nhiều lý do để tiếp tục chịu đựng cơn đau trong lúc ngồi thiền.

1/ Thứ nhất xưa giờ mình luôn có khuynh hướng chạy trốn, cho nên mình chưa bao giờ mà mình có dịp mình đối diện với cơn đau một cách tới nơi, tới chốn. Bây giờ là cái dịp tốt nhất để mình biết thế nào là cái sự bất toại của cái thân xác này. Nghe kịp không? Đây là cái cơ hội tốt nhất để chúng ta gọi là biết được thế nào là cái sự bất toại.

Hồi đó giờ mình nói... hồi đó giờ mình như một đứa bé hư vậy đó. Quen được chiều rồi nhưng mà bây giờ thì không. Bây giờ thì không. Lần đầu tiên chúng ta làm quen với những cái gọi là bất toại. Ở đây hiểu chữ bất toại không?

2/ Thứ hai, nếu ngay bây giờ mà mình không làm quen với những cơn đau kiểu đó mai một trọng bệnh và cận tử thì mình sẽ sao ta? Không đủ lực. Hiểu không?

3/ Rồi cái thứ ba, theo cái tinh thần Tứ Niệm Xứ thì đại kỵ cái chuyện chạy trốn cái này mà đi tìm cái kia. Cái đó có không? Từng điều, từng điều quý vị nghe có hiểu tôi nói gì không?

Điều một là gì ta? Đây là cơ hội tốt nhất để cho ta đối diện với cái gọi là bản chất bất toại. Thứ hai, đây là cơ hội để ta làm quen với cái gọi là trọng bệnh hay cận tử. Thứ ba, trong thiền Tứ Niệm Xứ đại kỵ cái chuyện chạy trốn và kiếm tìm. Hiểu hả? đó là ba lý do mà chúng ta nên tiếp tục chịu đau khi ngồi thiền. Rồi bây giờ tiếp theo đây là lý do để chúng ta không có nên tự đầy ải, bạc đãi bản thân.

1/ Một đó là mục đích của Tứ Niệm Xứ là gì? Là nhận ra sự thật. Hiểu không? Nhận ra sự thật về danh sắc này thì bất cứ cái cảm giác nào cũng không quan trọng. Miễn là mình có cơ hội mình nhận ra sự thật. Mà nếu mình đau quá đó thì nhiều khi mình có thể một là bỏ cuộc hai là mình cuống cuống thì làm sao mà mình có cơ hội để mình nhìn ra sự thật. Cái sự thoải mái bao giờ nó cũng là một điều kiện rất là tuyệt vời cho cái khả năng trí tuệ. Cái đó nó đúng hay sai? Sự thoải mái. Đó là một điều kiện tuyệt vời. Đó là chuyện thứ nhất.

2/ Chuyện thứ hai, đau đớn hay là thoải mái đều là cảm thọ đúng không? Đều là cảm thọ trong quan hệ đẳng lập. Ở đây có ai hiểu chữ đẳng lập không ta? Thí dụ như có những đất nước nó có tổng thống, có những đất nước nó không có tổng thống. Cái vị trí tổng thống rất là nhạ mà nó quyền hành nó nằm ở trong tay của thủ tướng. Có những đất nước huyền hành nó nằm trong tay của ông vua. Thì ba cái ông tổng thống, thủ tướng và quốc vương trong trường hợp đặc biệt nào đó được gọi quan hệ đẳng lập. Hiểu không? trời ơi, tôi không ngờ tôi đi xa như vậy đó, mà tiếng Việt của tôi nói cái đám việt cộng nghe không hiểu mới ghê.

Nhưng mà các vị phải nhớ đầu các vị nói tiếng Nga hay tiếng Tàu nhưng phải trao dồi tiếng Việt. Vì Việt mình bây giờ rất giỏi tiếng Nga, tiếng Tàu nhưng mà quên tiếng Việt là không được bởi vì mình là con rồng cháu tiên. Ok. Có nhiều người nói đi học ngoại ngữ riết quên, hỏi vậy chứ nguồn gốc của chúng ta là cái gì? nói nguồn gốc của chúng ta là lạc long quân với Âu Cơ đó.

Đây, quan hệ đẳng lập, trong cái quan hệ đẳng lập thì cái khổ và lạc nó tương đương nhau cái nào cũng là cảm giác thì như vậy tại sao mình lại chọn tu trong khổ mà không chịu tu ở trong lạc? Hiểu không?

Vậy lý do một là sự thoải mái là điều kiện cực tốt cho trí tuệ nhận thức. Thứ hai, tại sao mà chúng ta lại cố chấp làm việc với sự khổ đến mức mà từ chối một cách vô lý đối với thọ lạc?

3/ Cái thứ ba, cái thứ ba rất là quan trọng. Mình tưởng là mình làm việc, mình vật lộn với cái khổ là mình hay nhưng mình quên rằng đó là cũng là một kiểu cố chấp phải không ta? Đúng hay không?

Minh tưởng mình tu là mình phải khổ. Thật ra tu là không sợ khổ chứ không phải là tu là phải khổ. Có phân biệt ra hai cái này không? Phật giáo Nguyên Thủy là có thể ăn mặn chứ không phải Phật giáo Nguyên thủy phải ăn mặn. Có hiểu hai cái này không? Phật tử bên Anh có thể ăn mặn chứ Phật tử bên Anh không phải ăn mặn. Hiểu hả? Phật tử bên Anh có thể ăn tàu hũ chứ không phải là người bên Anh phải ăn tàu hũ. Một cái là can, một cái là must. Yeah. Xong chưa?

Rồi. Đó là ba cái. Thì Phật giáo là trí tuệ thì tôi đưa, tôi cung cấp mỗi thứ ba cái thì bà con mục đích thoải mái được. Rồi thứ hai, rồi cái thứ ba là cứ chọn khổ để tu. Đó cũng là một thái độ cố chấp.

Hiểu không? Thì đó là bữa nay tôi cung cấp cho bà con hai cái này để bà con tự lựa. Hiểu không? Tại vì có người chủ trương rằng là thiên, thiên là tu là phải khổ. Cái đó là sai.

Tu là phải có khả năng chịu khổ chứ không phải là phải khổ hả? Mình sống ở đời mình phải có khả năng thích nghi trong mọi hoàn cảnh chứ không phải là mình tạo ra cái đắng cay để mình dứt cái đầu mình vô. Hai cái này khác nhau? Một người mẹ hiền, một người vợ hiền là phải có khả năng chịu cực, nhưng không phải là đi tìm cái cực để dứt cái đầu vào. Hai cái khác nhau.

Trời mưa trời gió xạc xào có ông thợ mộc vác bào vác cưa.

Xạc xào trời gió, trời mưa có ông thợ mộc vác cưa, vác bào.

Mà trong khi lúc khô không chịu vác, mà cứ đề cái xạc xào trời gió, trời mưa, có ông thợ mộc vác cưa, vác bào. Mà trời mưa trời gió xạc xào có ông thợ mộc vác bào vác cưa mà hồi này giờ tôi chưa thấy ông vác lúc nào khô hết á, cứ đề trời mưa ông vác, mà có quá dễ quá cố, OK.

Hỏi:

Dạ chúng con kính ân sư chúng con xin qua câu hỏi tiếp theo. Con có kể về chuyện Phật cho một vài người nhưng họ nói rằng, bằng chứng đâu thấy mới tin, chuyện xảy ra hàng trăm năm trước thì làm sao kiểm chứng. Con phải trả lời như thế nào ạ? Cảm ơn Sư.

Đáp:

Dạ. Rồi cảm ơn. Tôi xin hỏi lại hai câu. Hỏi tôi. Tôi hỏi lại, bà con kể cái chuyện gì? Kể chuyện mà Phật bay trên mây rồi phun ra lửa phải không? Có không? Câu này của ai hả? Tôi nghe cái câu là tôi biết nó thông minh cỡ nào rồi. Nó trôn cha nó rồi. Nó đâu dám nói. Dĩ vãng dơ dãi, dễ dàng gì dấu giếm dân gian. Nặc danh. Cái này là bà này có tới hai chữ “h” hỏi mà hèn. Nhưng mà vẫn là câu hỏi hay. Vẫn là câu hỏi hay. Không phải bà hay mà tình cờ câu hỏi hay.

Thứ nhất, Phật tử đại kỵ làm ơn nhớ cái này. Câu này rất quan trọng. Phật tử mình đại kỵ đi hoằng pháp khi bản thân chưa đủ nội lực, những điều ta phát biểu sẽ gây phản tác dụng chưa kể là phản cảm. Nghe kịp chưa? Đó tôi chưa hiểu lắm về âm nhạc, về hội họa mà tôi cứ oang oang, bô bô tôi nói làm cho người ta thù âm nhạc và hội họa hiểu không? có không? tôi không có rành, mà tôi quã oang oang, bô bô lên là người ta thù. Thật ra người ta chưa có ghét hội họa đâu, nhưng mà do cách nói của tôi mà nói tới hội họa tôi mới nhớ chuyện.

Hai vợ chồng đi coi triển lãm tranh ở cái gallery thì ông chồng ổng hết hồn ổng thấy cái hình bà vợ của ông khóa thân, thì ổng đồ mặt quay qua ổng hỏi em làm người mẫu hả? nói không, họa sĩ vẽ theo trí nhớ, có ai hiểu gì không? đó tức là mình ủng hộ nghệ thuật mà ủng hộ cái đó là tan nhà nát cửa. Cho nên vẽ theo trí nhớ.

Khoan còn bà nữa. Còn bà nữa đi coi triển lãm tranh thì tự nhiên bà đứng trước cái bức tranh kia.

Bà nói bức tranh này sống động nhưng mà xấu quá. Thì họa sĩ nói thưa bà đó là tấm gương.

Đó thì mình dốt mà bày đặt đi ngắm tranh là sao? dốt mà đi ngắm tranh. Dốt mà bày đặt đi hoằng pháp, nói xấu Phật nhiều hơn là đi hoằng pháp đấy. Các vị tưởng tượng đi cái tan nhà nát cửa đấy.

Cho nên là chuyện đầu tiên là tôi muốn biết họ kể cái gì cho người khác nghe. Các vị có biết, trời ơi tôi thuyết pháp tôi có nhiều cái câu chuyện nó rất là đúng chỗ, nhưng mà tôi nhớ cái khía cạnh phong thần nó hơi bị nhiều, tôi cắt xén còn hơn là ban kiểm duyệt của bộ văn hóa nữa, phải cắt bớt đó. Cho nên nhiều cha không có biết cái nổi đó rồi cái nghe, cái nói ông sư này ổng kể thiếu hoặc chắc ổng này đọc không kỹ, sai bét, mấy Khanh còn khờ lắm, mấy Khanh còn chua lắm, khi thuyết pháp tránh cái đó, nhất là trước mặt mình là cái dân bốn mắt hơi bị nhiều, dân mà đeo ve cha cái điit chai hơi nhiều, cẩn thận bởi vì nhiều khi nó chưa có biết gì về má của mình, mà mình kể về má của mình mà kể hơi quá lộ nó đâm ra nó ghét má mình và sẵn đây cho tôi khai luôn chuyện nữa, nhiều bà rất là khờ, có tật hay khoe con, mấy bà không hề biết ba cái chuyện sơ đẳng sau đây.

1/ Một khi mình khoe về người nhà của mình người ta có tin không?

2/ Hai, nếu nó tin, nó vui hay là nó ghét.

3/ Thứ ba là nếu mình làm một cái chuyện mà không chắc người ta tin và không chắc người ta thương mà mình vẫn lì mình nói vậy mình có thông minh Không? Thấy chưa? Thì thuyết pháp cũng y chang như vậy. Mình đi mình nói cho ai không biết, cho bạn bè, cho chồng vợ của mình về Phật pháp mà nhất là kể chuyện Phật. Thì cái câu đầu tiên tôi hỏi là you kể chuyện gì? Nếu mà you nói về Phật mà you nói về cái tinh thần giáo pháp thì không có ai chửi you hết. Hiểu không?

Thí dụ như tôi nói về những câu nói của Thánh Gandhi, hiểu không? Những câu nói hay của Thánh Gandhi, của lão tử, Trang tử, Mạnh tử thì không có ai thắc mắc là cái câu này sách nói vậy có đúng hay không? Hiểu không ta? Máy câu đó câu hay mà. Nhưng mà bắt đầu tôi kể Khổng Tử hỏi đó có cánh bay vô núi, hái sâm về ăn sống thêm 200 tuổi thì lúc bấy giờ người ta đặt câu hỏi là sách nào? sách nào? chứ còn những cái câu mà Khổng Tử nói hay đâu có ai mà đi điều tra làm chi.

Thí dụ như Khổng Tử nói là “kỷ sở bất dục vật thi ư nhân”. Điều gì mình không muốn thì đừng làm cho người. Cái câu đó người ta đâu có cần mình phải chứng minh thật hay là... bởi vì cái tên nào nó bắt mình chứng minh là tên đó nó bị bệnh nặng, mà nó bệnh nặng thì sao ta? mình phải bỏ, né nó, sợ nó cắn mình nữa là khác. Cho nên tôi nghe là tôi nghi nè, tôi nghi là cái tên này kể chuyện phong thần nè là một, thứ hai là tên này không có biết tí gì về cái hay của Phật pháp, nếu mà tên này biết nó lựa mấy cái hay của đạo là cỡ nào người ta cũng theo mình hết, các vị biết tây nó mê cái bài kinh Kalama điều đó các vị có biết không? Máy ông tây bà đầm nó mê lắm. Họ đâu có cần xác định cái mức khả tính của cái bài kinh đó. Bài kinh đó đầu Phật nói hay là bị đời sau thêm không cần biết. Miễn là cái bài kinh nó có giá trị quá kinh khủng, hoặc là có lần có ông vua ổng đi nghe pháp mà ổng rất là buồn vì trong cung báo tin là hoàng hậu vừa sanh thêm con vịt bầu, mà ổng rất là mê con trai thì Đức Phật thấy vậy, Phật mới hỏi đại vương có an lạc không? thì ổng buồn hui, ổng nói dạ trong cung mới báo là sanh công chúa nữa, thì Phật dạy thế này không có nên buồn khi mà có con gái. Vì tất cả vĩ nhân trên đời đều do phụ nữ sanh ra. Trời ơi ông nghe ổng khoái quá, ông muốn có thêm 20 đứa nữa để trong cung có thêm 20 vĩ nhân. Đấy thấy chưa? Phải như vậy thì đó là cái bản tuyên ngôn đầu tiên của Đức Phật về nữ quyền. Đầu tiên trên thế giới. Bản tuyên ngôn có mấy câu thôi. Tại sao phải coi thường phụ nữ khi tất cả vĩ nhân trên đời đều do phụ nữ sanh ra? Dù con nhỏ đó nó tàn tật cách mấy nhưng ai cấm nó sanh ra vĩ nhân. Ai cấm? một bà mẹ tâm thần ai cấm để ra một vĩ nhân, tâm thần, không ai cấm, không có, không có nguyên tắc vật lý, khoa học, sinh vật, y học nào mà cấm hết, nó khủng khủng, vẫn đẻ ra đứa con OK, nói gì là một bà mẹ bình thường thấy chưa? mình nói về Phật phải nói cái đó người ta nghe người ta mới là OK.

Rồi tôi nghi chắc bà mới kể Phật chắc làm phép gì đó, phun lửa... rồi.

Hỏi:

Dạ, thời giờ thì cũng gần hết nhưng mà con còn hai câu hỏi nữa. Bạch sư cho con hỏi về nghề bác sĩ ngoại khoa khi vô tình làm chết người bệnh. Nhiều khi do nhiều lý do và các trường hợp khác nhau mà xảy ra sự cố như vậy.

Đáp:

Thì thưa bà con ngay trên câu hỏi đã có câu trả lời. Vô ý là thôi miễn bàn. Đã nói vô ý là miễn bàn.

Hỏi:

Câu hỏi tiếp theo. Bạch sư có kinh nào giảng về các cách, các yếu tố 13, 14, 25 hình thành nên thân vật lý cụ thể như thế nào? Ví dụ thông tin di truyền, ADN vân vân, quy tụ các yếu tố đất, nước, lửa, gió để tạo ra hình hài.

Đáp:

Dạ. Rồi, tuyệt đối, tuyệt đối có. Đó là chú giải bộ chánh số, chánh số của bộ chánh số Atthasalini của bộ Pháp Tụ, bộ đầu tiên của tạng A Tỳ Đàm và Sammohavinodani (chánh số của bộ phân tích, thứ hai trong tạng A Tỳ Đàm) thì trong đó nói rất là rõ, tức là quan hệ giữa 14, 25. 14, 25 sẵn nói cho cái cô lạ hoặc cô nghe, tức là Tâm thiện, Tâm ác. Cái Tâm thiện, Tâm ác của đời trước nó có một cái vai trò rất là lớn đối với cái tám thân sinh học của mình kiếp này, có những người sinh ra trong một gia đình mà tự nhiên có người mắc bệnh lạ, mấy người khác không bị và cũng một cha một mẹ mà cái dung nhan, cái vẻ ngoài của bà chị, người em nó cách nhau 1000 cây số, có cái đó không? có. Tội nghiệp lắm nó có trường hợp là người chị mình đi kể người em, người ta nói ác người ta nói nhỏ em không có đáng làm osin cho nhỏ chị nữa. Nhỏ chị đẹp lắm luôn. Đẹp đến mức

mà người ta nói ác người ta nói chắc bà má ngoại tình. Tôi có thấy từ chiều cao cho đến màu da, cặp mắt rồi tôi nói tánh tình, tôi nói trót quớt luôn. Tức là chỉ có cách là bà má đi ngoại tình thôi. Và tôi có thấy trong Phật tử mấy trường hợp như vậy, thì dĩ nhiên không lẽ bây giờ chỉ có hai cách. Một là mình quy cho nghiệp, hai là mình mới quy cái phẩm hạnh của bà má thôi. Tại vì nó trót quớt à, nó trót quớt luôn. Nhưng mà có điều thì nói như vậy cũng oan cho bà mẹ. Bởi vì trong kinh có ghi rõ thế này, trong dòng Thích Ca chỉ có hai người là có đủ 32 tướng tốt thôi. Đó là Đức Phật và Ngài Rahula. Rồi mấy người khác là coi như là đẹp bằng trời cũng không bằng, đẹp bằng trời cũng không bằng, nguyên cái dòng họ của bà Visakha thì có một mình bà thôi, nguyên cái dòng họ của Ngài Kaccāyana chỉ có một mình Ngài thôi, thì đâu phải là bà má ngoại tình. Thì đó là trường hợp trong kinh nói rõ nha.

1/ Một là do tiền nghiệp.

2/ Hai là do đời sống tâm lý.

3/ Ba là môi trường thiên nhiên.

4/ Và bốn là điều kiện dưỡng tố.

Sẵn đây tôi cũng nói luôn, người Việt sống lâu năm ở nước ngoài về nước để biết lắm cái cách cư xử, cách nghĩ, cách phản ứng, cách giải quyết công việc, rồi màu da, hiểu không ta? mà tôi nói đó là tôi chỉ nói một cách khoa học thôi, chứ đừng nghĩ là tôi khoe tôi Việt kiều, chứ tôi nghèo hơn Việt cộng nha, rồi. Nhưng mà có, cái người sống ở nước ngoài lâu năm, cái phản ứng trước công việc của họ nó khác. Thí dụ như đem liệng ra phi trường nè. Quý vị trong nước nói tại vì tụi tôi không biết ngoại ngữ, sai. Tụi tôi ngoài này, ngoài cái tiếng Mỹ, chị Hồng chỉ biết ba bốn thứ, chứ tôi biết có.. tôi sinh hoạt các phi trường tôi chỉ nói tiếng Mỹ thôi đúng không? Vậy tôi thả tôi về Nauy, với Á Rập tôi nói tiếng gì nhưng mà cái phản xạ của cái người sống nước ngoài lâu khi họ về Dubai đó, họ lại khác hiểu không? Cái môi trường sống ảnh hưởng của người rất là nhiều và ngoài này tụi tôi có một vài cái nó khác trong nước.

Thí dụ như tụi tôi không có hứng thú trong cái chuyện mà riêng tư của người khác, hiểu không?

Mình không có tò mò sao sao cái bà đó sao? không ngoài này là hôn ai nấy giữ, chứ cái chuyện mà tìm hiểu điều tra người khác nó không có vui, nó không phải là cái chuyện hay.

- Thứ nhất mình không muốn người ta chỏ mũi vào chuyện của mình.

- Và mình cũng không muốn chỏ mũi vào chuyện ai.

- Và thứ ba nó cũng không có gì vui, bởi vì nó có quá nhiều chuyện để mình bận tâm, tại sao phải bận tâm cái chuyện tào lao hiểu không.

Cho nên là cái tiền nghiệp rồi cái khuynh hướng tâm lý và môi trường sống đặc biệt có một cái ảnh hưởng nhất định lên trên cái hình hài, thân phận cuộc đời của chúng ta là chỗ đó. Đạo Phật rất là thông tuệ. Đạo Phật giải quyết vấn đề không phải từ là một chiều, phiến diện. Đạo Phật luôn luôn chủ trương là Tâm và Vật chứ không phải là duy tâm, không phải là duy vật, sai. Đạo Phật nói cả Tâm và Vật là hai nguồn, hai cái nền tảng làm nên cái dòng chảy luân hồi, làm nên cuộc sống của chúng ta. Dạ.

Dạ. Kính bạch Sư, vừa rồi là câu hỏi cuối, tuy nhiên còn vài câu nữa. Dạ. Rồi thầy không sao? Sư cho phép, đêm cuối, bây giờ là buổi cuối trong ngày phải không? vậy phải ngưng rồi. Phải ngưng rồi thầy, phải không? Nghĩa là còn buổi nữa, rồi. Vậy là bà con cho thêm một sắp nữa. Rồi, dạ rồi cảm ơn đại chúng.